

дълбокъ виръ, та щѣше да ме удави! Лошо, лошо, сестро! Кажи ми, ти кога държишъ твоя господарь?

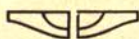
— Азъ го държа само денемъ.

— Не може ли, сестро, пъкъ азъ ношемъ да го държа, та и азъ малко спокойствие да видя?

— Може, може, сестро!

И двѣтѣ трѣски отишли при господаря, та на меки душици да си полежатъ.

Едната го трѣсла денѣ, а другата — нощѣ.

Може ли?

(Приказка)

Отидохъ въ една голѣма гора съ три дървета — двѣ строшени и едно безъ върхъ.

Качихъ му се на върха. Тамъ намѣрихъ три гнѣзда, въ едното гнѣздо три пилци — двѣ къорави и едно безъ очи.

Вземахъ ги и трѣгнахъ. Вървѣхъ, вървѣхъ стигнахъ въ едно гоолѣмо село отъ три къщи — двѣ строшени и една безъ врата. Влѣзохъ въ нея. Намѣрихъ три гърнета, двѣ строшени и едно безъ дъно. Вземахъ го. Турнахъ птицитѣ да вратъ. Врѣха, врѣха, уврѣха като мозъкъ.

Че като седнахъ — ядохъ, ядохъ, та се надухъ, като . . . вървѣ.

И немогохъ да излѣза изъ вратата, ами се промъкнахъ прѣзъ ключалката.

